

Mye støy – lite nytt

For et par år siden så jeg Honningbarna under Øyo på Rommetveit. Kristiansandsbandet – med Edvard Haraldsen Valberg på vokal og cello, samt gitarist Christoffer David Trædal i front – levte en forrykende konsert. Massevis av deilig punk-energi som ga unge og særlig eldre folk litt av den spesielle punkfølelsen som fantes på 80- og 90-tallet. Jeg husker godt da Sex Pistols kom med sin første singel i 1976. The Clash, Stranglers – og alle de unge norske punkbandene som ville forandre samfunnet. Lage primitiv musikk med tre grep og enkle tekster.

Honningbarna kjører videre i den tradisjonen: Kjappe låter på høytrykk. Energisprut. Debutalbumet til Honning-

barna, «La alarmene gå» (2011), var fascinerende, selv om det var kjekkere å se bandet live enn å høre CD-en.

I januar 2012 ble bandet utsatt for en tragisk ulykke. Trommeslageren Anders Eikås omkom i en bilulykke.

Bandet fortsatte, og på det nye albumet «Verden er enkel» sitter Nils Jørgen Nilsen bak trommene.

Musikalsk har ikke Honningbarna forandret seg mye. Åpningskuttet «Død tid» begynner med biter av en samtale, nedteiling på engelsk før Honningbarna fyrer løs: «Overlever rastlaus/Bedøva hverdag/Fritid blir dødtid/Kjedes, ledes».

Det handler om apatiske dager og bli bedøvet, og mantraet er: Riv ned og bygg opp igjen.

Altså et anarkistisk budskap. Som både punkere og andre omfavner, den gang som nå.

Helt greit, ok energi. På slutten av låta kommer en pipe lyd. Som går over i neste

Anmeldelse
Truls Horvei

Musikk

Honningbarna
«Verden enkel»
Virgin

Først med «God jul, Jesus» er en fengende låt. Teksten er ironisering og raljerer over kommersialiseringen av Jesus og jula. Honningbarna synger tydelig første strofe.

Flotte greier tenker jeg, men så begynner øset. Ok – låter er godkjent og vel så det.

Her har Honningbarna både humor, alvor, en fet melodi og tøft gitarspill.

Utover albumet får vi skrikeysing, høyt tempo og låter som tøffer fort ut av øret. Kjedelig blir det rett og slett.

Honningbarna blir å høre på Jimmy Legs i Haugesund 18. april.

Hei, London

Det er noen typer musikk som låter like friskt og fint om den kom ut fra 1979 eller blir malt på nytt i 2013.

Den raske rocken spilt av eventyrlyste 20-åringar med lite livserfaring, og med enda mindre respekt for normer og regler.

Den kaotiske stemningen? Ut av det blå og schmock – rett i feisen?

London-orkesteret Palma Violets debutplate låter som smør med sin garasje-postpunk, iherdige fortrefrenger og sin tidløse gitarlyd gjort av alle fra The Adverts til The Libertines.

Mange har kanskje skrudd opp volumet på fest til åpningslåten «Best of Friends» – en catchy darling på «180» – et album som langt i fra er like bra melodimessig tvers gjennom.

Anmeldelse
Roar Eskild Jacobsen

Musikk

Palma Violets
«180»
Rough Trade

produsent Steve MacKay (fra Pulp) har strukturert og ikke konstruert, og bandet høres ut som om de kommer rett fra den svetteste og trangeste klubben et sted i Hammersmith. «Step Up For the Cool Cats», som de sier.

Svak for denne midtfingeren.

Hei, kunst

Undertegnede kan fortsatt kjenne misunnelen stikke dypt for mine venner som fikk oppleve James Blakes etter sigende fantastiske liveopptreden i Oslo. En konsert som visnottok var som å komme til et nytt sted.

Den smellvakre 24-åringen ser ut som en annen Ian Curtis; vanlig, men kulere enn deg, og Blake lager stort dubstep musikk, altså mer melodios enn den midnattbaserte blibliop-elektronikaen med hjerte-rytme-bass.

Debuten var, og er, noe eget. Oppfølgeren «Overgrown» – hvilken treffende tittel – er mer menneskelig, men ikke fullt på høyden. I dag vil det si at den likevel overgår det aller meste.

Anmeldelse
Roar Eskild Jacobsen

Musikk

James Blake
«Overgrown»
Atlas

på mye. Han tar ikke alt ut, men det han velger å formidle føles så riktig og viktig. Det er en kunst i seg selv som fortjener oppmerksomhet og – tid.

Klubbmusikk for hjemmestående. De ensommes festmusikk. How soon is now?

Hei, Wagner

Richard Wagner er et urettferdig eksempel på alt som er galt med klassisk musikk. Operane symboliseres med skrikende damer med hornhjelmer.

Musikken framføres ofte så tørt, tungt og utmalende at den støter folk fra seg. Det er trist og uundvendig. Wagners estetikk framstilles gjerne i gampe-germansk og utdatert stil. Det blir helt feil.

Wagners musikk er ikke sidrumpet, men dyp. Ikke bråkete, men monumental. Ikke utmattende, men krevende. Den er solid, sofistikert og kan på sitt beste skape tonale vibrasjoner du ellers bare finner hos Beethoven. Uoffendende og besnærende.

I år, høyaktig 200-året Wagners fødsel, jubleres det høylytt med nyinnspillinger – og relanseringer av

Velkommen til kunstoppen, herr pretensiøse shitbag. Dette er interessant musikk som føler på deg, slipper deg hvis du ikke er kompetent, eller ikke har tid og lyst. Enorm, dyp stemmeprakt akkompagnert av digitale rytmer, piano og atmosfære. Det er alvorlig. Sakralt, vakert, men ikke fiseint.

Lidenskapelig i ømme «I Am Sold» – blir det skarpe? – og dansbar i «Retrograde». Blake sitter

med Herbert von Karajan, Karl Böhm og Rafael Kubelík – med Berliner Philharmoniker, Bayreuth-orkesteret og andre tyske ensembler, som alle kan sin Wagner bedre enn noen andre.

Her er det bare å skyve fram ørene. Innfallsporten står på vidt gap. Hei hei, Wagner.

DEBATT

Delta på våre debattarenaer i papiravisen og på h-debatt.no
Tlf. 52 72 00 00

Adresse:

Debatt, Haugesunds Avis,
Postboks 2024, 5504 Haugesund
Epost: debatt@h-avis.no

Haugesunds Avis

- Skriv kort og poengtert.
- Vanlige innlegg, maks 350 ord. Kronikker, maks 550 ord (3000 tegn)
- Innlegg må undertegnes med fullt. Navn. Oppgi adresse og telefonnummer.
- Haugesunds Avis forbeholder seg retten til å forkorte/redigere innlegg.

BARNEHAGELEDELSE: «Dette handler dels om kompetanseheving, oppfølging og ansvar, men også om konkurransekydte betingelser hvis man skal konkurrere om de beste pedagogene.» **FOTO: SCANPIX**

God ledelse gir barnehagekvalitet

Jan Olav Brekke

Forbundsleder, LEDERNE

Gjennom stortingsmeldingen «Framtidens barnehager», viser regjeringen ønske og vilje til å satse på kvalitet i barnehagene. LEDERNE støtter de fleste tiltakene som foreslås. Men vi hadde ønsket oss et større fokus på god barnehageledelse.

LEDERNE er et fagforbund som organiserer mange dyktige og dedikerte ledere i norske barnehager. Disse er lojale og trofaste mot sin arbeidsplass. Men når konkurransen om arbeidskraften øker i samfunnet generelt og i omsorgssektoren spesielt, er det viktig at arbeidsgiver ikke tar sine ansatte for gitt. Faglig utfordring, muligheter for kompetanseheving, lønn og et godt arbeidsmiljø er viktige faktorer for at folk skal bli i jobben.

Det er bra at regjeringen legger vekt på økt barnehageforskning, dette indikerer et ønske om faglighet og pedagogisk utvikling av barnehage-sektoren. LEDERNE er også svært glade for at man stiller økte krav til bemanning i barnehagene. Regjeringen forslår å innføre et krav om grunnbemanning i barnehagen på én voksen per tre småbarnsplasser (1:3) og én voksen per seks storbarnsplasser (1:6) innen

konkurransekydte betingelser hvis man skal konkurrere om de beste pedagogene. Godt kvalifiserte ansatte og gode ledere, er viktige premisser for å skape god kvalitet i barnehagen.

Etne-ordfører har gode visjonar

Sjur-Ingvarg Holgersen

Sauda

I siste nummer av Grannar opnar Sigve Sørheim for å vaska velk fylkesgrensene mellom Rogaland, Hordaland og Sogn og Fjordane. At ein stadig og jordnær senterpartiordfører målber eit slikt syn, er for meg positivt og ikkje minst uventa.

På Haugalandet vil det bli ei sterk utbygging og vekst i dei kommande åra. Då vil det vera meir tenleg for Etne å vera ein kommune i Rogaland enn i Hordaland. Det interkommunale samarbeidet sørover blir og endå betre.

I den siste tida er ei samanslåing av kommunar blitt eit meir aktuelt tema. Sørheim støttar ein slik tanke, fordi det vil vera til nytte og gagn for Etne kommune.

Han har og fokus på å få bygd tunnel til Sauda. Det vil gjera det lettare å få til ein samanslåing av Etne, Vindafjord, Suldal og Sauda.

Etne er idag ein kommune i vekst med ei positiv utvikling på fleire område. Dette vil bli

endå betre dersom Sørheim får gjennomslag for sine tankar og visjonar.

Hvorfor har vi personalpolitisk utvalg?

Arne-Christian Mohn

Haugesund Arbeiderparti

Hvorfor har vi personalpolitisk utvalg? Hvorfor er det viktig for Arbeiderpartiet? Jo, det er utvalget der arbeidsgiver (kommunen), arbeidstakerne (tillitsvalgte) og myndighetene (politikerne) møtes i kommunene og sammen finner løsninger.

Dette er kommunenes svar på samarbeidsmodellen mellom NHO (arbeidsgiverne), hovedorganisasjonene (LO, Unio, YS og Akademikerne) og regjering og Storting (myndighetene), hovedpilaren i Den Norske Modellen som har skapt velferdssamfunnet vårt.

Når vår regjering får besøk fra andre land som ønsker å se og lære hvorfor det går så godt i Norge, er det nettopp dette trepartssamarbeidet som imponerer. «Hvordan får dere arbeidsgiverne og arbeidstakerne til å samarbeide så godt?», spør de.

Arbeidstakerne representert av de tillitsvalgte har reell makt til å påvirke de ansattes arbeidsdag – nettopp det som alle undersøkelse viser er viktigste for en ansatt. Å kunne påvirke sin egen arbeidsdag og ha innflytelse til å endre ting som ikke fungerer.

For å oppnå dette må utvalget ha reell makt og innflytelse. Det må ikke være slik at beslutninger som Høyre ikke liker, blir anket.

Når Høyre synes det er greit å bruke anke i en sak i personalpolitisk utvalg, undergraver de den makten som er gitt de ansatte ved de tillitsvalgte. De hindrer de ansattes mulighet til å påvirke arbeidsdagen – en ofte glemt, men svært viktig del av velferdssstaten.

Hvis de kan gjøre dette lett, er vi redd for at også andre deler av velferdssstaten kan stå for fall. De viser at de ikke har samme respekt for denne modellen som vi i Ap. Dermed bekrefter de vår frykt for at med Høyre-styre er Den Norske Modellen utsatt.

Det er dette valget i høst

handler om. Det er denne Norske Modellen vi ønsker å kjempe for.

Einsretting i Amedia

Karin Moe

Vedavågen

Då Haugesunds Avis melde redaksjonelt at endring i layout og design var på veg, vart ingenting sagt om det dette kom som pålegg frå eigar Amedia; felles font, felles skrifttyt på turkis botn.

Dessutan; sentralisert sideproduksjon frå fellesdesk i Moss. Første gong eg såg Haugesunds Avis i LO- og Arbeiderpartieigde Amedias nysentraliserte klede stussa eg: Var dette ei gratisavis for eit kjøpesenter? Så kommers var det grafiske uttrykket. Ved sida av denne førstesida framsto Karmøyntyt som The New York Times. Og: Dette var eg som laussalslesar ikkje villig til å betala for.

Redaktør Ove Mellingen i Telemarksavisa (frå Bergen!) og redaktør Anders Opdahl i Nordlys har reagert og meld frå at dei ikkje vil nytta standardiseringa, som ifølgje Amedia kun dreier seg om effektivisering.

Og to andre standardar er på trappene. Som om val av tvangstreyer styrkir den redaksjonelle fridommen!

Form betjeler. Folk reagerer mer spontant på form enn på tekst. Før eg visste om einsrettinga frå Amedia visste eg at dette ikkje stemte for Haugalandssavisa. Redaktør Opdahl seier det slikt: «Standarden er skreddersydd for de borgerlige avisene i Oslofjorden.» (Klasssekampen 6.04.13)

Nyss tilsett redaktør i Haugesunds Avis er gått frå borde og avisa søker etter ny. Lesarane har krav på å få vita om det er turbulens i samband med Amedia si overtaking og einsrettaend policy som ligg bak. Makttilhøve i media er her ein del ikkje berre av avisenes eksplisitte form, men i høgste grad av avisenes implisitte bodskap.